

TAVAN ARASINDA TAPU

Emirhan Mutlu

■ Yaz günü taşınmak mı daha zordu yoksa kış günü taşınmak mı, dinlenirken oturmuş onu düşünüyordu. Yazın fazla sıcak olacağından insan pişer, kan ter içinde kalırdı. Kışın olsa, bu sefer de yağmur çamur olur, eşyaları nakliye kamyonuna taşımak dert hâline gelirdi. Bir de kışın terleyince soğuk adamı fena çarpar, kesin hasta ederdi. O yüzden sonbaharı tercih etmeleri iyi olmuştu. Ama şu eşyaları toplamak, paketlemek ne zor işti. Ezan okunurken verdikleri molayı da bunları düşünerek öldürmüştü. Yeniden işe koyulması gerekiyordu. Eşi ve kızı mutfaktaki ufak tefek eşyaları toplayıp paketlerken, o da oğluyla birlikte daha ağır eşyalarla boğuşuyordu. Yarın nakliye kamyonu geleceğinden her şeyi hazır etmeleri lazımdı. O yüzden hummalı bir çalışma vardı evin içinde. Oğluyla salondaki koltukları kapıdan kolay çıkarabilecekleri bir yere taşıdılar. Sonrasında biraz koltuğa oturdu, dinlendi. Etrafına bir bakındı. İşin çoğunu bitirmişlerdi. Ev hazır sayılırdı. Aklına tavan arası geldi. Orası da toparlanmalıydı.

-Oğlum, tavan arası da duruyor. Orayı da toparlamak lazım.

-Toparlayalım baba, ben hallederim hatta istersen.

Biraz durdu, düşündü. Tavan arasında pek de bir şey yoktu. Tek başına da pekâlâ halledebilirdi. Oğlu da sabahtan beri çok yorulmuştu hem. Onun da biraz dinlenmesi lazımdı:

-Yok oğlum, pek bir şey yok tavan arasında. Ben gider hallederim şimdi.

Oğlu da babasına kıyamamıştı. Babası yaşlı olmasa da vücudu yorgundu artık. Yıllardır evi geçindirmek için gece gündüz demeden çalışmış, yıpranmıştı. En büyük hayali evlatlarının okuldan mezun olduğunu, ellerinin ekmek tuttuğunu görüp emekli olma.

Kemikli ellerinin üstünde damarlar belirginleşmişti. Bu yorgun adamın daha fazla çalışmasına gönlü el vermiyordu:

-Olmaz baba, ben gider hallederim. Sen otur, çok uğraştın zaten.

-Oğlum sen neyi nereye koyacağını, nerede bulacağını bilemezsin şimdi. Pek girmedin tavan arasına. Bırak ben toplayayım, sen otur.

Babası haklıydı aslında. Yıllardır tavan arasına hiç girmemişti. Orada ne var, nasıl bir yer hiç bilmiyordu. Hiç merak da etmemişi. Babasına kıyamıyor, ama haklı olduğunu da kabul etmeden duramıyordu. “Madem tavan arasında pek bir şey yok, o zaman babam halleder.” diye geçirdi içinden, kendini rahatlatmak için. Hem babaya karşı da gelinmezdi.

-Peki baba, öyle diyorsan öyle olsun. Ama yardıma ihtiyacın olursa seslen, ben hemen gelirim.

-Tamam oğlum, seslenirim tabii.

Yorgun adımlarla çıktı tavan arasına. Yanına iki tane ufak koli de almıştı. Kolileri bir kenara bıraktı. İçeride önce bir keşif yaptı. Nerede neyin olduğuna, neyin ne kadar büyük olduğuna, hangisinin daha çok kırılma olasılığı olduğuna bir baktı. Kolileri önce kafasında yerleştirdi. Sonrasında işe koyuldu. Yavaş yavaş, acele etmeden topluyordu eşyalardı. Kolilerden biraz daha büyük olanı dolmuş, küçük olanına ise az bir parça eşya kalmıştı. Bir de eski sandık vardı tavan arasında. Seneler oluyordu açılmamıştı. Babasının vefatından sonra onun evini boşaltırken eşyaları kardeşiyle bölüşürlerken bu sandık da ona kalmıştı. İçini açıp bakmamıştı hiç. Babasının özel bir şeyinin olabileceğini düşündüğünden yapmıştı bunu. “Ölülerin de özel hayatı vardır.” diyordu her zaman. Öldü diye bir insanın eşyaları keyfince yağmalanamazdı ya. Sandık hiç açılmadan yeni eve de taşınacaktı. Üstündeki tozları eliyle hafifçe sildirdi. Sonra doldurduğu kolilerden tam dolu olanını sağ koltuğunun altına, diğerini sol koltuğunun altına alıp aşağı indirdi. Salonun orta yerine bıraktı. Tekrar tavan arasına doğru yönelmesi oğlunda merak uyandırmıştı:

-İki koliden fazla eşya mı var baba? Pek bir şey yok demiştin.

-Yok oğlum, küçük kolide az bir parça eşya var. Tavan arasında bir bizim eski sandık kaldı, onu indirmeye gidiyorum.

-Yardım lazımsa geleyim baba.

-Yok yok, ufak zaten ben indiririm.

-Peki baba, sen bilirsin.

Mutfaktan gelen çatal kaşık sesleri orada da toplanma işinin sona yaklaştığını gösteriyordu. Yedi yıl kadar yaşadıkları bu evde son geceleri olacaktı. Yeni evleri daha genişti, daha çok güneş ışığı alıyordu ve iş yerine daha yakındı. Onlar için daha müreffeh bir hayat sunacaktı bu yeni ev. Ama ne olursa olsun vedalar insanın içini buruklaştırıyordu. Tavan arasına gitti, sandığı iki yanın-

daki demir kulplardan tutup kaldırdı. Uzun zamandır orada hareket etmeden duran bu sandık, yerinin değiştirilmesine tüm ağırlığıyla direniyordu âdeta. Küçüklüğünden beklenmeyen bir ağırlığı vardı. Kaldırıp birkaç adım attı. Zar zor indirdi tavan arasından aşağı. Salona getirmek için merdivenlere geldiğinde gözünün karardığını hissetti. Sonraki adımı merdivenden inmek için attığı son adım oldu. Sandığın ağırlığına dayanamayarak öne doğru devrildi. Sandık gümbürtüyle düşüp içindekiler sağa sola saçılırken baba da merdivenlerden yuvarlandı. Babasının yuvarlanıp yere yığıldığını gören oğlu “Babaaa!” diye fırlayarak koştu. Mutfaktakiler de sesleri duyup koşmuşlardı. Eşini yerde yığılı gören anne “Feriiiit!” diye bir çığlık kopardı. Başına toplandılar. Baba Ferit gözünü açtı, hafifçe doğruldu:

-Off, iyiyim iyiyim. Bir şeyim yok. Omzum acıyor sadece biraz.

Babasının omzunu ovaladığını gören oğlu sinirli bir şekilde çıkıştı:

-Sana o kadar söyledim ben de geleyim diye! Ne diye kendi başına iş yapıyorsun?

Ferit bir yandan omzunu ovalamaya devam ederken bir yandan da oğluna cevap veriyordu:

-Oğlum ben ne bileyim, en son kaç sene önce kaldırdım o sandığı. Aklımda kalmamış ne kadar ağır olduğu.

Yerde oturan babasının üzerine daha fazla gitmek istemedi oğlu. Gidip yere devrilen sandığı kaldırdı. Etrafa saçılanları toplamaya başladı sandığın içine. Tespihler, bazı defterler, hacı misleri gibi birtakım eşyalardı dağılanlar. Defterlerden birini açtı. Babası kızdı:

-Lan bakmasana adamın defterine! Belki özel bir şeyleri var!

Babasının bu çıkışına anlam veremedi oğlu. Açtığı sayfaya bir göz gezdirdi, sonra babasına gösterdi:

-Ne özeli baba ya, baksana Rıdvan Dilmen var burada!

Diğer sayfaları çevirdikçe başka futbolcuları görüyordu. Ankaragücü Arif, Aykut Kocaman, Samet Aybaba, Şenol Güneş, hepsi bu defterdeydi. Dedesi yıllarca gazete kupürlerini kesip bu defterde toplamıştı demek ki. Diğer defterler de hep böyleydi. Sadece futbolcuların resimleri vardı, altlarına da isimlerini yazmıştı. Yıllarca bunları saklamıştı sandıkta. Kimse sormadığından dede de söylememişti içinde ne olduğunu. Ferit de eline defterleri alıp baktıkça gülmeye başlamıştı. İçinde özel bir şeyler vardır diyerek senelerce açtırmadığı sandıktan defter defter futbolcu çıkmıştı. El birliğiyle sandığı toparlarken eşi elinde bir kâğıtla kendisine dönüp sormuştu:

-Ferit, bu ne?

Ferit kâğıdı eline alıp baktı. Bir tapu senediymi. Üzerinde halasının adı yazıyordu. Haberdar değildi böyle bir tapunun varlığından. Çankaya’da bir adres yazı-

lıydı üzerinde. Çok büyük bir arsanın tapusuydu bu yazarlar doğruysa. Dikkat ve hayretle bakıyordu bu kâğıda Ferit. Eşi sorusunu yineledi:

-Ne o Ferit?

-Vallahi tapu bu Asiyeye, üzerinde de halamın adı yazıyor.

-Ne tapusu?

-Ankara'da bir arsanın tapusu, bayağı da büyük.

-Nasıl ya, nereden gelmiş ki halana öyle bir yer?

-Benim de hiçbir fikrim yok vallahi. İlk kez görüyorum.

Bir süre daha baktı kâğıda. Aklına gelen ilk şey, amcasının oğlunu aramak oldu. Telefonunu çıkarıp aradı, konuştu. Onun da bir bilgisi yoktu. "Müsaitseniz geleyim, birlikte bakalım." demişti. Onun gelmesini bekliyorlardı. Yarım saat, kırk dakika kadar sonra geldi. İçeri girerken Ferit biraz mahcuptu:

-Kusura bakma Okan, ev bayağı dağınık. Taşınma telaşı işte biliyorsun.

-Biliyorum biliyorum amca oğlu, sıkıntı değil. Taşınıyorsunuz, olacak tabii o kadar. Dert etme.

-Eyvallah Okan, sağ ol.

-Ee, amca oğlu getir şu tapuyu da bir bakalım.

Ferit tapuyu getirdi. Okan eline aldı, baktı. Birkaç kere baştan sona okudu. Her yanına detaylıca baktı. Baktıkça gözleri daha da fazla açılıyordu:

-Amca oğlu, Ankara'nın göbeğinde bir yer burası. Ben biliyorum burayı, daha geçen hafta gittim Çankaya'ya bizim oğlanı sınava götürdüm. Orada böyle her yer binalarla doluyken bomboş duran bir arazi vardı da şaşıydım. Meğer bizim halanınmış orası. Oğlum hepimiz köşeyi döndük galiba!

-Halamın arazisi nasıl bize kalacak ki, eniştenden falan varis yok mudur?

-Oğlum bizim enişte gariban bir göçmendi. Kimi kimsesi yoktu. Halamı da dedem vermek istememiş hatta o yüzden. Akrabası falan yok. E halamların çocuğu da yok. Bizim babalar da sizlere ömür. E kalacak bize, torunlara yani.

-Allah Allah. Halam ne ara almış nasıl yapmış bunu acaba?

-Vallahi orasını bilmem amca oğlu ama biz köşeyi döndük diyorum sana döndük. Biz beş torunuz, bu arsa hepimize ayrı ayrı köşeyi döndürür. Vay be, dedem ileri görüşlü adammış da az çocuk yapmış bak yetecek hepimize.

-Okan emin miyiz bunda bir bit yeniği olmadığından? Yani ne bileyim, bir anda bu kadar para gelecek havadan. Bu kadar basit olmaması lazım bu işin.

-Tapu burada işte amca oğlu. Her şey net. Bir sıkıntı yok.

Okan'ın gözleri gülüyordu. Ferit ise rahat değildi. Bir anda kaynağı belirsiz bir para peyda olmuştu hayatlarında. Tekinsiz hissediyordu. Birkaç saat öncesine

kadar taşınmak için hazırlık yaparken şimdi eve verdiği paranın daha fazlasının eline geçmesi söz konusuydu. Ne düşüneceğini, ne söyleyeceğini bilemiyordu. O yüzden susuyordu. Yirmi altı yıllık hayat arkadaşı Asiye de onun sessizliğine eşlik ediyordu. Çocuklar kendi aralarında fısır fısır konuşurken Okan da ikide bir tapuya bakıp “Döndük köseyi, vallahi döndük!” diyordu. İçlerinde zenginliğe en çabuk adapte olan oydu. Şimdiden hayaller kurmaya başlamıştı. Ferit sürekli düşünmeye devam ediyordu:

-Okan, amca oğlu, bak birine sorduralım şunu gözünü seveyim. Benim içim hiç rahat değil.

-Ya amca oğlu, karamsar karamsar konuşup durdun bütün akşam ya. Tapu açık işte. Ne olacak başka?

-Ben bilmem ne olacak, ama bir bilene göstermeden içim rahat etmeyecek.

-İyi, yarın gidelim tapu kadastroya birlikte. Sorgulatalım orada.

-Yarın olmaz, yarın bizim taşınma işi var.

-Sabah erkenden gideriz, açılış saatinde. Hem senin için rahat olur hem de işine engel olmaz.

Ferit cevap vermeden önce dönüp Asiye’ye baktı. Asiye kafasını hafifçe öne eğip gözlerini bir kez kırparak onay verdi. Bunun üzerine Ferit de bu teklifi kabul etti. Okan evine döndü. Ferit ve ailesi sabaha kadar uyuyamadılar. Taşınmanın heyecanına bir de bu yeni ortaya çıkan tapu eklenmişti. Ferit’in içi hiç rahat değildi. Bir an önce bu tapudan kurtulmak istiyordu. Parasında falan değildi. Paranın nasıl kazanıldığını en iyi o bilirdi, böyle havadan insana para gelmeyeceğine dair bir inancı vardı o yüzden. Asiye de benzer hisleri taşıyordu, ama bir yandan da tapunun gerçekliğine inanmak istiyordu. Bunca zaman sıkıntı çekmişlerdi, biraz bolluk ve rahatlığa hayır demezdi. Çocuklar ise çoktan yeni bir hayatın hayallerine kapılmışlardı. Yıllardır hayallerini süsleyen ne varsa yeni evlerine, yeni hayatlarına ekliyorlardı kafalarında. Sonunda zenginlik onları da bulmuştu. İstedikleri marka ayakkabıyı giyebilecek, telefonlarını yenileyebilecek, silindir biçimindeki karton kutuda satılan pahalı cipslerden istedikleri zaman alabileceklerdi. Sabaha kadar bu düşünceler evin içinde bir arada yaşadı. Çatışmadan, çarpışmadan gezindiler karton kutular içerisinde. Ferit gözünü kırpmadan sabahı etmişti. Sabah alarm çalınca anında kapatmış, üstünü giyinip çıkmıştı. Evdekiler kapı sesini duyunca yataklarını terk edip salonda toplandılar. İçlerinde uyuyan yoktu. Ama heyecanın sebebi yeni ev değil, yeni arsaydı. Ortaya çıkan tapuydu. Çocuklar annelerine heyecanlı heyecanlı anlattılar gece kurdukları hayalleri. Anneleri bir yandan güler yüzle onları dinlerken diğer yandan da çocuklarının hayal kırıklığına uğrama olasılığından dolayı endişeleniyordu. Onlar zamanı böyle öldürürken, Asiye’nin telefonu çaldı. Arayan Ferit’ti. Ferit börek ve soğuk çay alıp eve doğru geldiğini söyleyip kapatmıştı. Çocuklar kahvaltı için yapılan bu alışverişi tapunun gerçek olduğuna yormuşlardı. Asiye aynı fikirde değildi. Tüm eşyaların kolilere

doldurulduğu, terk edilmeyi bekleyen bu evde zaten başka bir kahvaltı imkânı da yoktu. Yarım saat, kırk dakika kadar sonra Ferit eve geldi, kapıyı çaldı. Çocuklar heyecanla kapıya gittiler:

-Neymiş baba, gerçek miymiş tapu, doğru muymuş?

-Mutfağa geçin de kahvaltımızı edelim, orada konuşuruz.

Çocuklar hemen mutfağa koştular. Asiye Ferit'in elindeki poşeti alıp mutfaktaki masanın üzerine götürdü. Börek kutularını açtı. Biri kıymalı biri peynirliydi. Plastik çatal ve bardak da almıştı Ferit. Çocuklar bardaklara soğuk çayları doldurdu. Ferit gelip masaya oturdu. Kendisine bakan meraklı gözlerin farkındaydı. Hemen lafa girdi:

-Bu araziyi zamanında bir gazete kuponla dağıtmış. 67 kupon biriktiren herkes araziden pay sahibi oluyormuş. Tapu kadastradaki kayıtlara göre arazinin 257 tane ortağı var ama şu ana kadar sadece 76 tanesine ulaşabilmişler. Tüm hak sahipleri bir araya gelmeden arazi üzerinde bir işlem yapılamıyor. Eğer hepsini bulup araziyi satmayı başarabilirlerse halamın payına 24 lira 82 kuruş düşecek inşallah. Onu da beş torun bölüşeceğiz. 5 liradan biraz az bir para düşüyor. Bir simit çay yapılır belki. Börekle soğuk çay yapılmaz ama.

Asiye bu son cümleye çok gülmüştü. Çocuklar ise büyük bir hayal kırıklığı yaşıyorlardı. Onlar refah beklerken paylarına bir öğün simit çay düşmüştü. O da ikisinden sadece birine. Şimdi bir de hangisi simit çay yapacak, onun kavgasını vereceklerdi.